

Per AmparoG el dj., 10/02/2022 - 09:10

Hi ha molt de soroll mediàtic, més encara les darreres setmanes, al voltant dels abusos a menors en general i a l'Església en particular. Tema complex, per la confluència de tants factors. Així doncs, permeteu-me oferir, amb molt de respecte, alguns elements per enfocar l'assumpte de la millor manera possible.

Un cop vaig sentir que per construir un pont cal prendre com a referència el punt més feble, per marcar-hi els mínims, a partir dels quals apuntar al màxim de seguretat i solidesa en tota la construcció. Així també a la societat: es tracta de posar al centre els més vulnerables, assegurar-ne l'estabilitat i els mínims vitals, per contribuir al creixement del conjunt des d'aquí.

Aquesta premissa em serveix per justificar la ubicació de les víctimes dels abusos al centre de la qüestió. De les múltiples perspectives que es poden adoptar per examinar els casos, l'experiència viscuda per una víctima hauria de ser el punt de partida des d'on emprendre qualsevol actuació que es consideri oportuna.

Certament, es tracta de reparar, acompanyar, curar, ajudar, etc. qui ha patit abusos, però, permeteu-me un altre accent fort: es tracta també de mirar el present i el futur i protegir els menors i les persones vulnerables, cercar el seu benestar, i per això, assegurar ambients segurs en tota mena d'activitats adreçades a menors i formació adequada per als adults que hi treballen.

En els darrers anys podem apreciar com ha crescut la consciència de rebuig i condemna sobre les conductes abusives cap als més vulnerables, però es continuen coneixent casos en molts àmbits de la societat, com ara l'esport, l'educació i, sorprenentment, a l'àmbit familiar. Així ho recull, sense anar més lluny, un [informe de Save the Children](#) de novembre 2021.

A l'Església també hi ha hagut casos d'abusos. Això causa dolor i sorpresa perquè afecta el mateix cor de la missió de l'Església, és contradictori amb el missatge de Jesús que transmet l'Evangelí i mina la confiança posada pels menors i les seves famílies en una persona de referència: sacerdot, religiós, catequista, etc. Encara que hi hagués a l'Església un sol cas d'abusos a menors, és greu, terrible, i cal assumir-ho, reparar, acompanyar. Aquesta és una gran veritat.

Per això han nascut les oficines d'atenció a les víctimes d'abusos creades a instàncies de les indicacions del papa Francesc, a cada diòcesi, 70 en el cas de l'estat espanyol. I també entre els ordes religiosos i els moviments eclesials, cada cop més s'estan implementant protocols per a la tutela i el benestar dels menors i per detectar possibles indicis d'abusos.

El desig de conèixer la veritat pot animar iniciatives per investigar els casos des de tota mena d'instàncies. Serà bo que es posi sempre l'accent a la pederàstia en si i, sobretot, com es deia abans, a les víctimes, a totes les víctimes, escoltant, també aquí, el "clam dels pobres", dels més vulnerables, com deia el papa Francesc a la *Laudato Si*.